

overskuddet i statskassen. Det vil derfor være rimeligt senere at tilbageføre en væsentlig del af afgifterne til forbrugerne.

For at undgå, at denne ordning virker som belønning for stort forbrug, er det foreslået, at beregningen af de opsparede beløb ikke sker i forhold til det faktiske forbrug af de afgiftspligtige varer, men i forhold til den ansatte indkomst. Herved opnår man også, at de skatteydere, der har husket at få alting med på selvangivelsen, for første gang får en præmiering heraf, medens skatteydere, der har holdt en del af indkomsten udenfor selvangivelsen — som oftest ved at forbruge pengene — må betale afgifterne uden at have mulighed for at få kompensation herfor.“

Efter hvad finansministeren oplyste, kunne provenuet af de foreslåede nye afgifter og afgiftsforhøjelser i henhold til forannævnte skatteforslag anslås til ialt 500 mill. kr. Herfra gik ca. 45 mill. kr. til forhøjelse af børnetilskud og til godtgørelser for de grupper af mindrebemidlede, som man ønskede at holde skadesløse for afgiftsforøgelsen.

„Tilbage bliver således ca. 450 mill. kr. Denne beregning forudsætter som sagt nogenlunde uændret omsætning af hver af de beskattede varer. Man må imidlertid gå ud fra, at omsætningen af disse varer ikke fuldtud kan opretholdes, ligesom det må antages, at omsætningen af de varer, som i forvejen er forbrugsbeskattede — øl og spiritus, tobak og chokolade for at nævne nogle af de vigtigste — kan gå noget tilbage. Hvor store forskydninger der kan blive tale om, er det meget vanskeligt at skønne over. Man kan dog i hvert fald ikke uden videre sammenlægge det lige nævnte beløb for, hvad de nye afgifter vil indbringe, med det overskud på statens drifts- og anlægsbudget på ca. 250 mill. kr., som vi i øjeblikket regner med.

Det er givet, at en finanspolitisk indsats af denne størrelse vil få ganske betydelige virkninger på hele samfundsökonomien. Jeg skal i det følgende belyse disse virkninger nærmere, idet jeg begynder med priserne og pristallet.

Uden den foreslåede opsparingsordning ville den samlede direkte *virkning på pristalsbudgettet* af alle afgiftsforslag blive en udgiftsforøgelse i det lønregulerende pristal. Blev der ikke foretaget yderligere skridt, ville dette medføre, at arbejdere og tjenestemænd skulle have i hvert fald eet yderligere dyrtidstillæg fra efteråret 1955. Det er klart, at en sådan øjeblikkelig afledet lønstigning ville være imod hele tanken med disse forslag og ville medføre yderligere prisstigninger og således en stigning i omkostningsniveauet her i landet. I denne forbindelse vil jeg understrege, at det er pengelønnen — ikke reallønnen — der med den givne kronekurs, som ingen ansvarlig i dag kunne tænke sig at røre ved, er afgørende for de danske eksport-erhvervs konkurrenceevne.

Regeringen kan ikke tilslutte sig den ofte fremførte kritik mod *pristalsreguleringen af lønningerne*. Set over en årrække foreligger